

«Пішло все в справу, йдемо в укріття». Проблеми з укриттями в столиці так і не вирішили

«Математика вчить не рахувати коти, а вирішувати проблеми»

Як змінюються підходи до бронювання та що загрозив «ухилитися» в процесі нового підходу до мобілізації

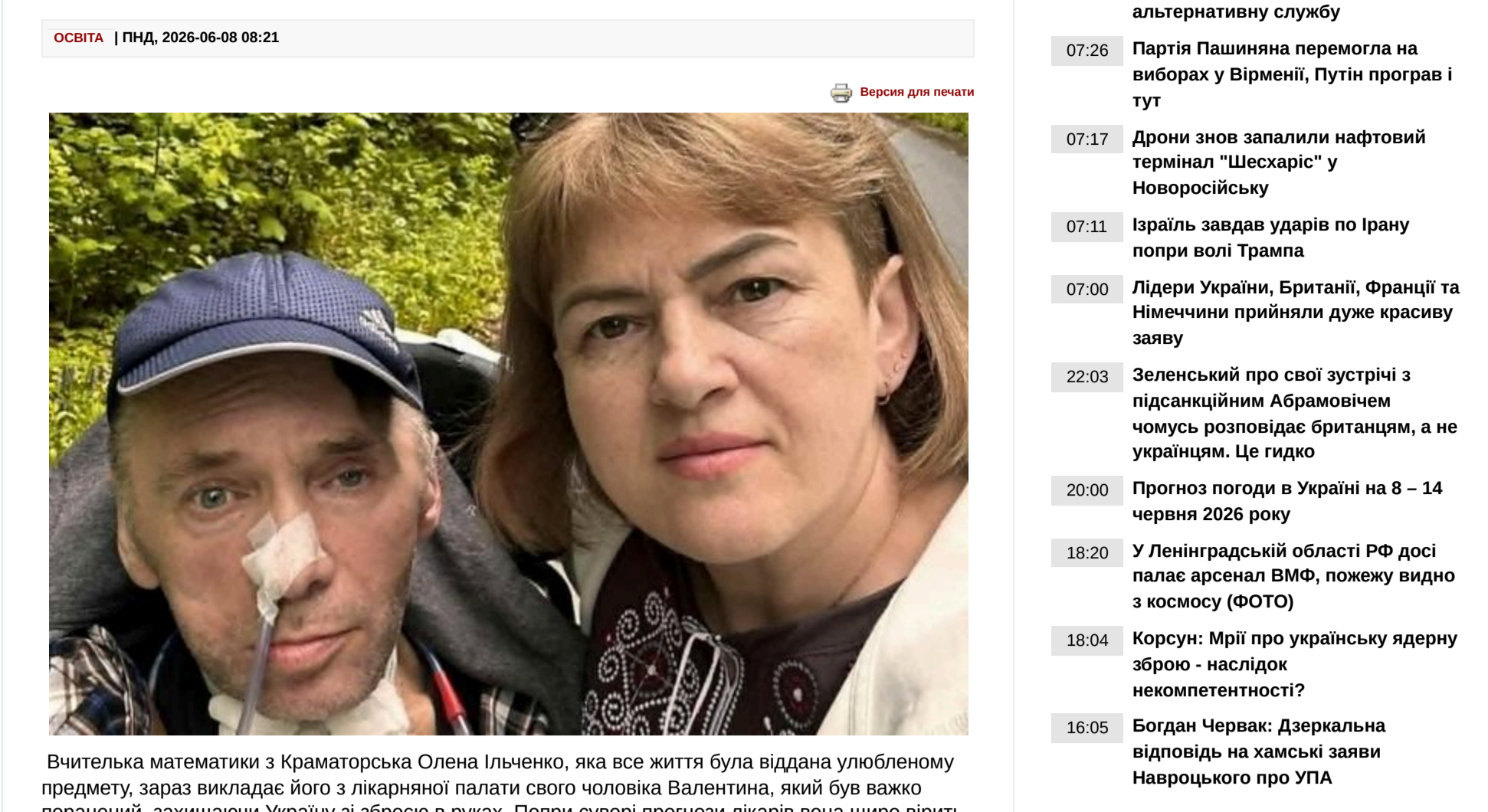
Шахрайство з продуктами харчування вишло на новий рівень

Розстрілена державність: Масові репресії проти українських патріотів у Полтаві 1941–1943 роки

Пенсіонери Дніпром проти російських туристів на тлі тотального дефіциту та оперативного оточення ліквідростра

«Математика вчить не рахувати коти, а вирішувати проблеми»

ОСВІТА | ГРНА, 2024-08-08 08:21

Вчителька математики з Краматорська Олена Ільченко, яка все життя була віддана улюбленому предмету, зараз викладає його з ліквідрної палати свого чоловіка Валентина, який був важко поранений, захищаючи Україну з зброєю в руках. Попри суворі прогнози лікарів вона щиро вірить, що Валентин одужає і з часом стане на ноги. Треба тільки вчасно йому допомогти.

Ця розповідь у виданні НУШ – про неймовірну історію вчительки й асистентки директора краматорської школи №26, яка все сім місяців бореться за життя свого чоловіка, що отримав важке поранення під час бойових дій. День і ніч дегляючи за рідною людиною, вона знаходить сили, щоб паралельно з ліквідрної палати навчати математик своїх учнів.

Першою ученицею була бабуся

Обидва — Олена та Валентин — родом із Харківщини, тільки з різних сіл. Вона з дитинства мріяла стати вчителькою, може, тому, що старша сестра вже працювала в молодшому класі, а може, наслідувала улюбленій вчительці. Як би там не було, але першою ученицею Олени стала її рідна бабуся, яка у свій час завілила тільки два шкільних класи, але мала прекрасну маму і розумну людину. Тож була цілком готова до освоєння математики, яку їй викладали мамля онука.

Дівчина вчилася і після одинадцятого класу вступила до Харківського педагогічного інституту на факультет математичної фізики. На п'ятому курсі для проходження практичної практики Олена направили в школу одного з сіл в Близньківському районі. Там вона і познайомилася з майбутнім чоловіком.

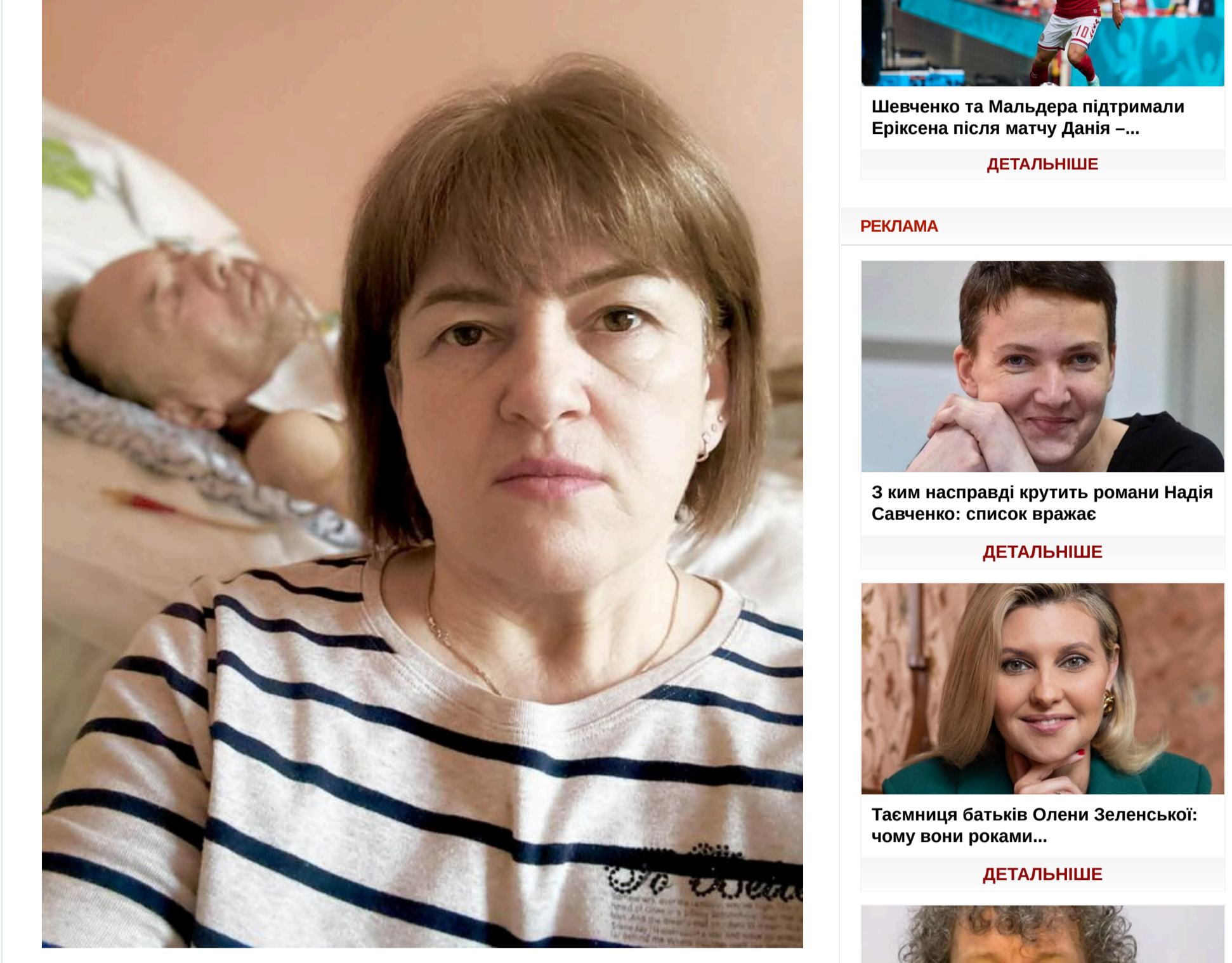
«Зустрілися ми буквально два місяці, - розповідає Олена Ільченко, - Валентин довго скоро зробив мені пропозицію і у снах ми одружилися».

Кохання, весілля і роботи у роки вчительки. Перший урок запланував тим, що на нього прийшов директор школи. На той час керується директором для мене означало контроль. Тільки потім, дотримую, приходять розуміння, що адміністрація ходить на уроки не завжди для контролю, а для методичної підтримки. Пам'ятаю, що тоді мені було дуже страшно, але директор похвалив: «Я ще не бачив такого шахрайського контакту з дітьми. Вони вас сприймають».

«Не дай Бог війна!»

Краматорськ. Це місто на півночі Донецької області вийшло в життя ріднини Ільченко майже тридцять років тому в важкі часи, коли по всій країні перестали платити зарплати, а в селі, де вони жили, для чоловіка-завроувальника вже не стало гідної роботи. Через це Валентина поїхав до Краматорська, влштувавшись на металургійний завод, аренувавши житло і переїздивши дружинну з маленьким сином. Олена одразу почала працювати вчителькою, і сама повільно простояла серцем в місто, створюючи там свій власний затишний світ.

Вони побудували дім, виростили синів, чоловік зробив чудове алькану, дружина приростила двір кущами троянд. Валентин зростає в своїй професії на промислових підприємствах — машинобудівному заводі та Енергошахтесталі, Олена відосконалювалася у своїй, спочатку як вчителька математики, а потім ще як асистентка директора школи.

Звичайне життя в звичайному індустріальному місті зазнало потужного удару в 2014 році, коли у місті Краматорськ був скоюваний бойовикими так званої «Донецької народної республіки». Син Ільченко, Дмитро, як раз закінчував школу, і щоб він мів здати ЗНО, Олена їздила з ним у Харків.

«Це був дуже важкий період, електрики не ходили, єдиний зв'язок з Україною — автотранспортом. Місто опочувало, а діти так завзято хотіли до випускного і ми його зробили. Вулиці бої збройшого травили в центрі міста, а ми жили в старій його частині. Там ставало трагічне світло, а кошу траву біля будинку, чую вдаліни біля межі пострилі і шукую, розмовляючи з сестрами по телефону: «Не дай Бог війна, а у мене перед двором бур'ян росте!»

За два місяці бойовики прибулися з міста, а велика війна прийшла в лютому 2022 року. Про це їм повідомив син, який зателефонував батькам 24-го рано ранку: «Він що, нічого не чуєте?» Війна. Краматорськ і всю Україну бомбять».

«Я не буду ховатися й втікати!»

Такі слова сказав дружині Валентин Ільченко, коли почалися мобілізації до збройних сил України. І сам пішов до місцевого військомату, який знаходився неподалік. Але на той час ця установка замінила ласцяцію, тож чоловік продовжував гідити працювати на заводі «Енергошахтесталь». Так тривало до квітня, поки Валентина не мобілізували до війська.

«Після вкриття ласцяцію чоловік зібрав речі і за три дні я його привела у військомат, - згадує пані Олена, - Він пішов ховатися і ніяк не повернувся на військомат. Тільки коли він потім вийде приїдуть, до мене повертася сон, бо душа була спокійна».

Краматорськ з перших днів повномасштабної війни потерпав від надмірної уваги агресора. Але якщо б не була ніч, вранці вчителька сиділа за комп'ютер і онлайн проводила свої уроки.

В 2024 році на її вулицю прилетів КАБ (керувана авіабомба), в числі інших постраждалих і будинок Ільченко — побіжно крикнув війна. На цю дату, сама Олена Андріяна на той момент була у іншому місці міста, в 26-й школі, де вона працювала.

А Валентина наприкінці цього ж року після перенання переїхав у півноч — до 81-ї окремої Слобожанської бригади. На початку 2025-го під час нічного чергування біля Серебрянського лісу він отримав сильне поранення, права рука постраждала від ударів артилерійської снарядів, внаслідок чого загинув.

Після лікування і реабілітації Валентина Ільченко переїхав в евакуаційну роту. Він був механіком-водителем броньованої машини, екіпаж якої евакуавив підбиту техніку. Екіпаж був невеликий — три особи, але дружині, Олена Андріяна знала побратимів чоловіка, завдяки телефонному відносинам, де Сашка і Олег регулярно потрапляли в її поле зору, показували своїх бойових котів та розповідали про справи. Один з хлопців й зателефонував нічній тото фатальному ранку 5 листопада, коли Валентин отримав друге, на цей раз дуже важке поранення.

«Тьоть Лен, "Дід" важкий "трюхсотий»

У Олені Андріяни з чоловіком була домовленість: він повідомляв її, коли їде на черговий вилід, а потім, після повернення, лише наступне повідомлення, що все гаразд. О першій годині ночі 5 листопада Валентин написав, що він вдома, але про повернення інформації чомусь не було. А о п'ятій ранку на телефоні жінки гучночав дзвінок з незнайомого номеру. Піднявши слухавку, Олена Андріяна почула голос Сашки: «Тьоть Лен, "Дід" - важкий "трюхсотий».

«Дід» це був позивний її чоловіка. З жодом жінка вилучала розповідь про те, як під час евакуації підбитого Камера, несподовано з висхідною РПВ дрон і атакував броньовану машину українців. Першим потрапив під удар "Дід", одразу ж загинув, і його налягачиком був Сашка і яка лугтана була його мова, стан Валентина був дуже важким.

«Зберіайте речі, везіть, бо з нього все одяг здрібли, він весь посочений», - казав Сашка, але як виявилось, речі знадобились не скоро.

Попереду були перші надважкі години боротьби за життя Валентина. Спочатку він потрапив у Слов'янськ, куди знайомих військовий привіз його дружинну з сином. Олена згадує, що коли вони приїхали, Валентина вже оперували і вона встала тільки побачити чоловіка. Його збривали «болоньки», груди, поранення очо, череп та трубки, що стирчали у нього з голови.

Після наданої першої допомоги Валентина перевезли до Краматорська, де його поміч чотири години операції молодий, але вправний лікар, який вправлено провів першину стабілізацію, лікуючи його в лікарні. Після Валентин Ільченко потрапив у Філіпово, де його ретельно в обласній клінічній лікарні імені Мечникова. Ситуація була дуже складна: важка вилучена травма, ураження лівої півкулі мозку, виділення цистини черепна.

Наступною була нейрохірургія Одеської обласної лікарні, де важко пораненого військовослужбовця лікували в палату, яку назвали «Тийноч», разом з тількими лікарями цивільними, що переїхали сюди. Потім в палату була тамі сплеті, що, майбутні дубові люди стали б не одоро.

Олена довго і важко дівалася за Краматорська до Одеси, а коли опинилася в лікарні, була збентежена умовами, в яких опинилася Валентин. Сама ж була вимушена два тижні ночувати біля палати чоловіка в коридорі, завжди ж надсилати учням чергові завдання, бо повноцінні уроки проводи в таких обставинах було неможливо.

Найбільша жінка штовхала нещадну відвертість одного з лікарів, який запитав: «Ну, він може жити довго, а може померти сьогодні», додавши, що в хрещотому випадку на ноги стане рове за два. Ті слова, про «померти сьогодні», Олена досі не може пробачити тому лікарю, але серце скопалося за надію: «На ноги стане рове за два».

«Я з цією фразою і надією жила й живу, - каже жінка, - віро, що наші думки матеріальні і що так все істанється. Мабуть, я себе запрограмувала».

«Першою побачити тебе»

Психологічно Олену підтримали слова сина Дмитра, який сказав, що для батька дуже важливо бачити першу людину, щоб не думав, що його покинули: «Колі він вперше сні, поперше першою побачити тебе».

Перебування пораненого чоловіка в спільній палаті і початку жінки в коридорі тривали два тижні, поки Олена не вмовила завідувача відділення надати їй окрему палату палату, в якій подружжя Ільченко перебувало близько трийох місяців. З перших днів в лікарні їх підтримували волонтери з усієї України, телефонували, запитували про потреби і прислали ті, що було важко необхідне: від підгузків до спеціального харчування.

Весі часі Олена вичнала всю доступну інформацію про поранення Валентина, можливість й перспективи реабілітації, про процеси вилучення мозку і той ризик шлук, який їм належить пройти, щоб чоловік знов зміг розмовляти, ходити, робити інші речі, опеміандати з товче зору, здоров'я людини. Те, що вона зараз бачила, Олену не тільки — Валентин страмно втрачав вагу, замість практичної допомоги реабілітації тільки надцалими рекомендації про те, що їм потрібно робити. До того ж лікарі стали каткати, що всі потреби ліки і процедури Валентин вже отримав, тож треба повертатися додому.

Але як везти людину в такому важкому стані до Краматорська? І що робити там? Тож, Олена почала активні пошуки реабілітаційних центрів, які б були готові прийняти чоловіка на подальше відновлення. Проте центри відмовилися брати людину, яка не може самостійно істи та виконувати інші фізіологічні функції.

«Мені просто розривало на шматки, - в розпачі каже Олена, - у нас п'ятий рік війни, а дітя тільки важко немає безкоштовної реабілітації. Чому? Він військовий, він захищав Батьківщину! Безкоштовні центри с, але не для таких, як він... Чоловік ість через зонд підтримую їжу, не може сам себе обслуговувати, йому потрібна доглядальниця».

За словами Олені, допомоги реабілітолог ігор, який не тільки вперше посадив чоловіка: «До цього нам навіть не казали, що можна й треба це робити, бо у вертикальному стані мозок у людини по-іншому працює», а ще й порадив звернутися в Медичний реабілітаційний центр «Модіні», що на Львівщині.

Олена поддала заставу і за три тижні подружжю Ільченко повідомили, що на них чекають, 2 березня Валентина вже приймали у «Модіні» і перше, на що звернули увагу фахівці центру, це на височинний стан пацієнта. Не звачкаючи на спеціальне харчування, Валентин був значно худий. Вивеливо, що причиною тому — нестаток фізичного навантаження і спеціальних вправ.

«Попри всі труднощі запалюєте зірки!»

Мих тим, нехай і дуже повільно, але стан Валентина покращується. Поступово досягненнями була перша посмішка, рухи лівої руки, підняття вісру палець і навіть перші спроби ходити і підняти. Чоловік вже може розпізнавати цифри, літери, кольори. Мозок поступово відновлює зв'язок, а організм насила, але повертає свої функції.

Олені важко, проте вона рада, що Валентин під її наглядом, бо нікому б іншому рідну людину не довірили. Підтримався вночі, щоб доглядати за ним, приспосібився вранці і знову до нічного, а потім до тече, коли він Валентин Ільченко, вона, як лікарі не їли, будувала, яку ти навіть не задася... «Чудра до тебе й інших захоплених приходили влітку зі своїми учнями Одеського ліцью №7. Подарували малюнок ангела з побажаннями здоров'я та миру й рідчану кутю (ти її не зміг скуштувати). Коли ти худішся, особисто подікхав за підтримку друзів, зривати матеріали і вполетрати, що худішся людей з великим серцем доухуює бабатор!».

А 2 квітня Перший Краматорський ліцей проводив благодійний марафон, щоб зібрати кошти на реабілітацію Валентина Григоровича Ільченка, воїна легендарної 81-ї окремої аеромобільної бригади ЗСУ. Підтримка йому дуже потрібна, бо попередю ще декілька операцій і що найважче пів року реабілітації в «Модіні». А один день боротьби за життя і здоров'я герою коштує понад 9000 гривень, 6500 грн — лікування та процедури, 2600 грн — супровід та проживання Олені через і з чоловіком. Але ж ж людивання ті волонтери, Валентин боронив наш спокій, і тепер наші черги піддавати йому лічне».

Цей сказаний ритм потребує багато сил, до 17-ї години у жінки немає вільної хвилини, навіть щоб приїсти і випити кави. Як в такому напруженому режимі можна щодня працювати разом з ліквідрної палати? Олені Ільченко це вдається. В грудні вона як асистентка директора школи розміщувала оповіщення про набір першокласників на наступний навчальний рік — на щастя, жити поїхав внаслідок подвигу 30 березня і учнів, підтримували Сторі років другі місця в місській шкільній олімпіаді з математики. Після цієї події колеги з її 26-ї школи написали їй соціальною на адресу вчительки щірі слова подяки і захоплення: «Олено Андріяно, попри всі труднощі, Ви продовжуєте заглядати зреші серця до учнів. Пшадкості Вам!».

Навіть в цих обставинах Олена продовжує вчити в учнів граматику і повову до улюбленої математики, хоча ті поже що не завжди розуміють ціль цього предмету. «Назар мені це синуси, якщо я буду дизайнером(фотограф)» - питають дівки.

«Математика вчить не рахувати коти, а вирішувати проблеми, їй на перший погляд здається нездійсненним», - відповіла вчителька.

«Наша черга підставити плече»

На питання, що їй допомагає вже сім місяців самій триматися і підтримувати чоловіка, відповіла відверто: «Першою кави. Я кошу поставити його на ніч, щоб ми з ним повернулися до Краматорська, щоб сидіти разом на нашій альпанці, щоб він зробив. Знаєте, ми з ним взагалі дуже рано одружилися. Він до шостої ранку може випити три чашки кави, бо не спить з чотирьох-п'яти годин. А потім до мене: "Лік, ну вже достало спати, вийдох погугнати". Це значить, вставай, бідний кажу разом бігти».

П'ять місяців тому, 31 травня 2025 року, коли стан Валентина був такий хиткий, що лікарі уникали відповідей на прямі запитання щодо прогнозу, Олена написала чоловікові: «Сьогодні новорічна ніч, але для тебе, коханий Валентин Ільченко, вона, як і попередні роки, будувала, яку ти навіть не задася... «Чудра до тебе й інших захоплених приходили влітку зі своїми учнями Одеського ліцью №7. Подарували малюнок ангела з побажаннями здоров'я та миру й рідчану кутю (ти її не зміг скуштувати). Коли ти худішся, особисто подікхав за підтримку друзів, зривати матеріали і вполетрати, що худішся людей з великим серцем доухуює бабатор!».

А 2 квітня Перший Краматорський ліцей проводив благодійний марафон, щоб зібрати кошти на реабілітацію Валентина Григоровича Ільченка, воїна легендарної 81-ї окремої аеромобільної бригади ЗСУ. Підтримка йому дуже потрібна, бо попередю ще декілька операцій і що найважче пів року реабілітації в «Модіні». А один день боротьби за життя і здоров'я герою коштує понад 9000 гривень, 6500 грн — лікування та процедури, 2600 грн — супровід та проживання Олені через і з чоловіком. Але ж ж людивання ті волонтери, Валентин боронив наш спокій, і тепер наші черги піддавати йому лічне».

Світлана Кузінська, опубліковано у виданні НУШ

Фото надані Оленою Ільченко

Читайте також:

- Україна без науки
- Школа в Англії: с два головні предмети - мова і математика
- До чого веде «шахрайщина» освіти в Україні. Воюючий держава історія не потрібна?
- Як дитини чином прилежності відомого міністра плагіату Шарлет ледь не вбила реформу освіти та як є проблеми в НУШ
- Про переваги та недоліки системи освіти в Україні та Норвегії
- Як робоче навчання впливає на Україну та в Європі (докладна аналітика)
- Біліт, бо зростає. Почему Украина замыкает рейтинг финансовой грамотности и чем это грозит

Читайте «Аргумент» в Facebook и Twitter

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите Ctrl+Enter.

Коментарі

Відео: [Підхід «Альфа» СВУ: Вивалив. Наздоганяли. Ликвідували](#) | [Мільйони за кордоном і патріотизм для інших: Де навчаються діти посядовців?](#) | [Село стерли за ніс: як війна вплинула життя на загрозливого патріоту](#)

[ПРАЦЮЮТЬ ОПЕРАТОРИ «АЛЬФА» СВУ: ВИВАЛИВ. НАЗДОГНАЛИ. ЛИКВІДУВАЛИ](#) | [ВИЩА ШКОЛА ЛИЦЕВІСТВА](#) | [СТЕРЛИ ЗА ДОБУ](#)

Головна [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»
Републікація матеріалів: для інтернет-видань, обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань – за згодою через електронну пошту [business@argумент.com](#) або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту. На початку електронно-друкованої інформації, при використанні графічної інформації – фотографій, зображень, відео, аудіо записів, повинні бути розміщені відповідні посилання на головну сторінку сайту [argument.com.ua](#) та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скоювання або перекладання частин матеріалу дозволяється, але тільки в той міру, якщо це не призводить до стигматизації його авторів. Републікація в некоем відношенні не допускається без дозволу редакції, а також в некоем відношенні, на не дозволяється. Контакт: [marketing@argument.com](#)